

volna a mai prófétánk szavait, aki azt mondta: „ahhoz, hogy elnyerjük [a templom áldásait], egyetlen áldozat sem túl nagy” (Thomas S. Monson: A szent templom – jelzötűz a világnak. *Liahóna*, 2011. máj. 92.).

Az Egyesült Királyságban a kétfontos érme oldalára a következő feliratot vésték: „Óriások hordoznak a vállaikon.” Amikor a nagyszerű úttörő őseinkre gondolok, úgy érzem, hogy *mindannyiunkat* óriások hordoznak a vállaikon.

Habár az intelem egy Robert Harris által írt levélből származik, úgy vélem, számtalan ősrünk ugyanezt az üzenetet küldené a gyermekeinek és az unokáinak. Először is, soha ne feledjük a templomban szerzett élményeinket, és soha ne feledjük azokat az ígéreteket és áldásokat, melyekben a templomnak köszönhetően volt részünk. Másodszor pedig, soha ne feledjük, hogy Isten prófétája vezet minket.

Bizonyágomat teszem arról, hogy *valóban* Isten prófétája vezet minket. Az Úr visszaállította az Ő egyházát Joseph Smith által ezekben az utolsó napokban, és soha ne feledjük, hogy Isten prófétái töretlen sorban vezettek bennünket Joseph-től kezdve Brigham-keresztül, az egyház minden soron következő elnökén át, egészen mai prófétánkig, Thomas S. Monsonig. Ismerem, tisztetem és szeretem őt. Tanúságomat teszem arról, hogy ő az Úr prófétája a földön napjainkban.

Szívem minden vágya az, hogy gyermekeimmel és unokáimmal együtt mindig becsben tartsuk az igazlelkű őseink örökségét – azon hithű mormon úttörők örökségét, akik hajlandóak voltak mindent feltenni az oltárra áldozatként, valamint Isten és hitük védelme érdekében. Azért imádkozom, hogy mindig, mindannyian hűek legyünk atyáink hitéhez. Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

L. Tom Perry elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Engedelmesség a hithűségünk által

Az engedelmesség akkor a legjobb, amikor az a legmagasabb hatalom – vagyis maga Isten – bölcsességébe és erejébe vetett hitünk megtestesítője.

A feleségemmel, Perry nőtestvérrel együtt tartott hétfői családi estjeink hirtelen nagyobb méretet kezdtek ölteni. Az öcsém, az ő lánya, Barbara öccse, valamint egy unokahúgunk a férjével is abba a lakóparkba költözött, ahol mi is lakunk. Legutóbb kisfiú koromban volt abban az áldásban részem, hogy a családtagjaink ilyen közel lakjanak hozzánk. Akkoriban a családom az édesanyám számos távolabbi rokonával élt egy utcában. Sonne nagyapa háza északi irányban volt a közvetlen szomszédunk, Emma nagynéném háza pedig déli irányban. A háztömb déli felén lakott Josephine nénikém, a háztömb keleti felén pedig Alma nagybácsi lakott.

Fiúkoromban napi kapcsolatban voltunk a távolabbi rokonsággal, és osztoztunk a munka, a játék és a közös időtöltés pillanataiban. Még nagyon rosszkodni sem tudtunk anélkül, hogy valamelyikünk édesanyja ne értesült volna róla igen gyorsan. Ma már más időkét élünk. A legtöbb család tagjai egymástól távol élnek. Még akkor is, ha viszonylag közel laknak egymáshoz, ez ritkán jelent közvetlen szomszédságot. Mégis úgy vélem,

hogy a fiatalkori és a mostani helyzetem is kicsit a mennyországra hasonlít, ahol a szeretett családtagok egymás közelében élnek. Állandó emlékeztetőként szolgál ez számomra a család örökkévaló természetét illetően.

Gyermekkoromban köztem és a nagyapám közt különleges kapcsolat volt. Én voltam a családban a legidősebb fiúgyermek. Télen havat lapátoltam a járdáról, nyáron pedig a gyepet gondoztam a saját házunk előtt, a nagyapám háza előtt és a két nagynéném háza előtt is. Miközben a fűvet nyírtam, nagyapa rendszerint ott ült az elülső verandán. Amikor végeztem a munkával, leültem a lépcsőre, és csak beszélgettünk. Azokat a pillanatokat becses emlékként őrzöm.

Egy napon megkérdeztem a nagyapámat, honnan tudhatom, hogy vajon mindig helyesen cselekszem-e, mivel az élet oly sok választás elé állít. Nagyapám, a szokásához híven, egy gazdálkodással kapcsolatos példával válaszolt nekem.

Arról tanított nekem, hogy miként kell betörni egyszerre két lovat, hogy utána csapatként tudjanak együtt dolgozni. Elmagyarázta, hogy a lovaknak

mindig tudniuk kell, hogy ki irányít. A vezetés kifejezésre juttatásának, valamint a ló irányításának egyik kulcsa a gyeplő és a zabla. Ha a fogat egyik tagja valaha is úgy véli, hogy nem kell engedelmeskednie a hajtónak, akkor soha nem fognak együtt dolgozni képességeik maximális kiaknázásával.

Most nézzük meg, hogy nagyapám e példázat kapcsán milyen leckét tanított nekem. Ki a fogathajtó? Nagyapám úgy vélte, hogy ez nem más, mint maga az Úr. Ő az, akinek célja és terve van. Továbbá Ő a teljes fogatnak és annak minden egyes tagjának kiképzője és megalkotója. A fogathajtó tud mindent a legjobban, a ló pedig csak úgy tudhatja, hogy mindig helyesen cselekszik, ha engedelmeskedik és követi a hajtó utasításait.

De mihez is hasonlította a nagyapám a gyeplőt és a zablát? Akkoriban és most is úgy hiszem, hogy ez a tanítása a Szentlélek sugalmazásainak követéséről szól. Az ő szemében a gyeplő és a zabla is lelki értelmet nyert. Egy jól képzett fogat tagjaként egy engedelmes lónak ahhoz, hogy megtegye, amit elvárnak tőle, alig van többre szüksége, mint hogy a hajtó gyengéden megrántsa a gyeplőt. Ez az apró mozdulat felel meg annak a halk és szelíd hangnak, mellyel az Úr szól hozzánk. Az önrendelkezésünk iránti tisztelet miatt ez sosem egy erős, erélyes rántás.

Az olyan férfiak és nők, akik figyelmen kívül hagyják a Lélek gyengéd készítetéseit, gyakran a tékozló fiúhoz hasonlóan tanulják meg a leckét, az engedetlenség és a kicsapongó élet következményei által. A tékozló fiú is csak azután szállt magába, hogy a természetes következmények alázatra kényszerítették, és meghallotta a Lélek suttozásait, ami arra indította, hogy térjen vissza az atyja házába (lásd Lukács 15:11–32).

A nagyapám által tanított lecke arról szól, hogy mindig legyünk készek megfogadni a Lélek apró gyeplőrántításait. Megtanította nekem, hogy amikor letérek az útról, mindig érezni fogok egy ilyen sugalmazást, és soha nem fogok semmilyen súlyosabb bűnt elkövetni, ha engedem, hogy a Lélek vezessen a döntéseimben.

Ahogy az a Jakab 3:3-ban is áll: „Ímé a lovaknak szájába zabolát vetünk, hogy engedelmeskedjenek nekünk, és az ő egész testüket igazgatjuk.”

Fogékonynak kell lennünk a lelki zabláinkra. Még akkor is hajlandónak kell lennünk a teljes irányváltásra, ha a Mester csak egy aprót ránt a gyeplőnkön. Ahhoz, hogy az életünkön sikerrel haladhassunk végig, meg kell tanítanunk a testünket és a lelkünket, hogy Isten parancsolatainak engedelmeskedve működjenek együtt. Ha megfogadjuk a Szentlélek gyengéd készítetéseit, akkor az egy olyan célban egyesítheti a testünket és a lelkünket, amely vissza fog vezetni bennünket

örökkévaló otthonunkba, hogy örökkévaló Mennyei Atyánkkal élhessünk.

Harmadik hittételünk az engedelmisség fontosságáról tanít: „Hisszük, hogy Krisztus Engesztelése által az egész emberiség megszabadulhat, ha engedelmeskednek az Evangélium törvényeinek és szertartásainak.”

A nagyapám lovasfogatról szóló példázatában megfogalmazott engedelmisséghez különleges bizalomra is szükség van. Arra, hogy feltétel nélkül bízunk a hajtóban. A nagyapám által tanított lecke ennek okán rávilágít az evangélium első tantételére is, mely a Jézus Krisztusba vetett hit.

Pál apostol azt tanította: „A hit pedig a reménylett dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés” (Zsidók 11:1). Pál, amikor a hitről tanított, Ábel, Énók, Noé és Ábrahám példáját használta. Ábrahám történeténél azért időzött el, mivel Ábrahám a hithűek atyja:

„Hit által engedelmeskedett Ábrahám, mikor elhívatott, hogy menjen ki arra a helyre, a melyet örökölendő

tapasztalattal a hátam mögött tudom, hogy a lovak személyisége igen különböző tud lenni, ami miatt pedig egyeseket könnyebb, vagy éppen nehezebb is lehet kiképezni – és emberek még sokkal inkább különböznek egymástól. Mindannyian Isten egy-egy fia vagy leánya vagyunk, és egyedülálló halandóság előtt és halandó történettel rendelkezünk. Ennek megfelelően igen kevés univerzális megoldás létezik. Így hát teljességgel tisztában vagyok az élet azon természetével, hogy a hibáinkból tanulunk, de ami még ennél is fontosabb, azzal is, hogy folyamatosan szükségünk van az evangélium második tantételére, amely pedig a bűnbánat.

Az is igaz, hogy amikor a nagyapám még élt, az egy egyszerűbb időszak volt, különösen a helyes és helytelen dolgok közötti döntések tekintetében. Míg néhány nagyon intelligens és jó meglátásokkal rendelkező ember azt hihetné, hogy e bonyolultabb időben még bonyolultabb megoldásokra van szükség, egyáltalán nem vagyok meggyőződve arról, hogy igazuk lenne. Sőt, inkább afelé hajlok, hogy napjaink összetettsége sokkal nagyobb egyszerűséget követel meg. Olyat, mint a nagyapámtól kapott válasz azon őszinte kérdésemre, hogy miként tudhatom a különbséget a helyes és helytelen között. Tudom, hogy amit ma ajánlok, az egy egyszerű recept, azonban bizonyosságot tehetek arról, hogy nekem milyen jól bevált. Ajánlom nektek, sőt buzdítalak benneteket, hogy tegyétek próbára a szavaimat, és ha így tesztek, megígérem nektek, hogy általuk világosan tudtok majd döntéseket hozni, amikor azok tömkelegével kell majd szembenéznetek, és általuk olyan egyszerű válaszokra leltek, melyek összezavarják majd a tanultakat és azokat, akik bölcsnek hiszik magukat.

vala, és kiméne, nem tudván, hová megy.

Hit által lakott az ígéret földén, mint idegenben...

Hit által nyert erőt Sára is az ő méhében való fogantatásra, és életkora ellenére szült, minthogy hűnek tartotta azt, a ki az ígérést tette” (Zsidók 11:8–9, 11).

Tudjuk, hogy Ábrahám és Sára fián, Izsákon keresztül egy ígéret is adatott Ábrahámnak és Sárának – az utódok ígérete, akik olyanok lesznek, „mint az égnek csillagai sokaságra nézve, és mint a tenger partja mellett a fűvény, mely megszámlálhatatlan” (12. vers; lásd még 1 Mózes 17:15–16). Azután Ábrahám hite oly módon tétetett próbára, melyet sokunk elképzelhetetlennek tartana.

Sokszor elgondolkodtam már Ábrahám és Izsák történetén, és továbbra sem hiszem, hogy teljesen fel tudom fogni Ábrahám mérhetetlen hithűségét és engedelmességét. Azt talán el tudom

képzelné, ahogy összepakolt kora reggel az útra. De hogyan volt képes megtenni azt a háromnapos utat fia, Izsák mellett Mórja hegyének lábához? Hogyan voltak képesek felcipelni a tűzfát a hegyre? Hogy tudott oltárt építeni? Hogy kötözte meg és fektette Izsákot az oltárra? Hogy tudta elmagyarázni a fiúnak, hogy ő lesz az áldozat? És aztán hogyan volt egyáltalán annyi ereje, hogy felemelje a kést, hogy megölje a saját fiát? Ábrahámot képessé tette a hite arra, hogy tökéletes pontossággal kövesse Isten utasítását egészen addig a csodás pillanatig, amikor egy angyal megszólította a mennyből, kijelentve Ábrahám számára, hogy átment ezen a kínokkal teli próbatételen. Azután pedig az Úr angyala elismételte az ábrahámi szövetség ígését.

Tisztában vagyok azzal, hogy a Jézus Krisztusba vetett hittel kapcsolatos kihívások és az engedelmeség egyesek számára nehezebbek, mint másoknak. Elegendő évnnyi

Túl gyakran gondolunk úgy az engedelmességre, mintha az csupán egy magasabb rendű hatalom parancsainak gondolkodás nélküli követése lenne. Valójában azonban az engedelmisség akkor a legjobb, amikor az a legmagasabb hatalom – vagyis maga Isten – bölcsességébe és erejébe vetett hitünk megtestesítője. Amikor Ábrahám kinyilvánította az Istenbe vetett megingathatatlan hithűségét és engedelmisségét – még akkor is, amikor parancsolatba kapta, hogy áldozza fel a saját fiát –, Isten megmentette őt. Hasonlóképpen, amikor az engedelmisség által mi is kimutatjuk hithűségünket, Isten végül meg fog menteni bennünket.

Azok, akik kizárólag saját magukra támaszkodnak, és csak a saját vágyaikat és ösztöneiket követik, igencsak korlátozva vannak azokhoz képest, akik Istent követik és az Ő meglátásaiból, hatalmából és ajándékaiból merítenek. Egy mondás szerint aki teljesen el van telve magától, az valójában nagyon üres. Az erős, kezdeményező engedelmisség a legkevésbé sem gyenge vagy tétlen. Átala jelentjük ki Istenbe vetett hitünket, és válunk érdemessé arra, hogy részesüljünk a menny hatalmából. Az engedelmisség egy döntés. Választás a saját korlátozott tudásunk és erőnk, valamint Isten végtelen bölcsessége és mindenhatósága között. Nagypám nekem tanított leckéje szerint csupán döntés kérdése, hogy érezzük-e a szánkban a lelki zablót, és hogy követjük-e a hajtó utasításait.

Váljunk mindannyian az ábrahámi szövetség örököseivé és Ábrahám magjává a hithűségünk által és áltál, hogy elnyerjük a visszaállított evangélium szertartásait! Megígérem nektek, hogy az örök élet áldásai minden hithű és engedelmes ember számára elérhetők. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Lawrence E. Corbridge elder
a Hetvenektől

Joseph Smith próféta

A Joseph Smithre kiáradó kinyilatkoztatások bizonyítékul szolgálnak arra, hogy ő Isten prófétája volt.

Az első látomás

Egy fiatal fiú a Bibliát olvassa, amikor szeme megakad egy bizonyos szakaszon. Olyan pillanat ez, amely megváltoztatja az egész világot.

A fiú tudni vágyik, melyik egyház vezetheti el az igazsághoz és a szabadításhoz. Már szinte minden mást kipróbált, most pedig a Bibliához fordul, ahol e szavakat olvassa: „Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, a ki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja; és megadatik néki.”¹

Újra és újra eltűnődik az olvasotakon. Felragyog az első fénysugár a sötétségben. Ez lenne hát a válasz, a kiút a zűrzavarból és a sötétségből? Ilyen egyszerű volna? Csak kérdezzem meg Istent, és Ő majd válaszol? Végül aztán úgy dönt, hogy vagy megkérdezi Istent, vagy örökre sötétségben és összezavarodva marad.

Minden türelmetlensége ellenére azonban mégsem szalad be egy csendes zugba, hogy elmormoljon egy sietős imát. Még csak 14 esztendő, de a sietségében, hogy választ kapjon, nem válik kapkodóvá. Nem akármilyen ima lesz ez. Eldönti, hová fog menni, és mikor fog próbát tenni. Felkészül az Istennel folytatott beszélgetésre.

Aztán elérkezik a nap. „Egy csodálatos, tiszta nap reggelén [történik] ez, [1820] koratavasán.”² Kisétál a közeli erdő csendjébe, a fölé tornyosuló fák közé. Megérkezik a helyre, ahová korábban eltervezte. Letérdel, és elkezd feltárni szíve vágyait.

E szavakkal írja le, mi történt ezután: „[E]gy fényoszlopot láttam pontosan a fejem felett, a napnál is ragyogóbbat, mely fokozatosan ereszkedett lefelé, míg nem megpihent rajtam.

[...] Amikor a fény megpihent rajtam, két Személyt láttam felettem a levegőben állni, akiknek ragyogása és dicsősége leírhatatlan volt. Egyikük